

Ponekogaš, docna, vo smirena noč,
štom mesecot v oblaci zgasne,
me obzema radost... neslutena moč
vo gradite napnuva, rasne !

I stanuvam skokum i jurnuvam von
i vihrenc juram niz gradot.
Darežljivo, grstum ,kov zabraven son ,
me opsipa nokta so radost.

O, prekrasni čuvstva ,o prekrasen čas,-
do nebeto so vas bi stasal!
Da zapeam, eve, pak sednuvam jas
za radosta v srce što klasa.

No dali što bila neschnuvan svet
i tolku e, tolku e lesna -
vo srceto čuvstva od metežen splet,
no niedna, niedna pesna !

I poleka ,bavno, ko pridušen glas,
nekažana radosta stine.
Bessilie strašno pak setam v toj čas,
po čeloto bura mi mine.

I nekakva teška i bezumna žal
na dušata sevlasno lega.
O, taka sum golem i taka sum mal
i svirep i čovečen sega !

Po pogledot topol, po pogledot tih
preletuva studena maka...
I čudo se zbiva - zablestuva stih
i žubcri v mojata raka.

O, prekrasni čuvstva ,o prekrasen čas,
o, dušo neskrotena, živa!
Na radosta moja pak rujniot glas
ko vino se peni i sliva !

I večno sum takov : čas golem, čas mal.
so srce što plamne, pa zgasne,
čas radosta nikne vrz mojata žal,
čas žalta vrz srečata rasne....